

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת: 16:48
יציאת השבת: 17:45

עלון מס' 106
ח' חשוון תשע"א

לר לר

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"בימי אמרפל מלך שזער... מלך גוים" (בראשית י"ד, א')

מקום יש ששמו גוים, על שם שנתקבצו שמה מכמה אומות ומקומות ונלחמו. (רש"י)

מעשה באחד שהלך למדינת הים, והיה לו בן אחד יושב ועוסק בתורה בארץ ישראל. כיון שהגיע זמן מיתתו, כתב כל נכסיו במתנה לעבדו וכתב לבנו שיהא בורר לו חפץ אחד מכל נכסיו שנתן במתנה לעבדו. ועכשיו לכשתלך עמו לבית דין ויוציא את אותו שטר צוואה, אמור לפני בית הדין: רבותי, כך צוה אבי שאני בורר לעצמי חפץ אחד מהכל, איני חפץ בעולם אלא בעבד זה... ואז תקנה את הנכסים ואת העבד...".

כיון שמת, כינס העבד את כל הממון ונטל אותו עם כתב המתנה ובא לו לא"י ואמר לו: "מת אביך

וכתב לי שטר צוואה מכל נכסיו, בלבד שתברור לך חפץ אחד מן הכל".

מה עשה הבן? - הלך אצל רבו וסיפר לו את המעשה. אמר לו רבו: "אביך חכם גדול היה ובקי בדינים, אמר אם אניח כל נכסיו ביד עבדי הרי הוא גונב אותם ומפסידם, אלא אני כותבם לו במתנה כדי שיזהר בהם ויהיה בני בורר לעצמו חפץ אחד מן הכל.

עשה כן הבן, ומסרו בית הדין בידו את הנכסים ואת העבד, כיון שעבד שקנה נכסים - העבד

והנכסים של רבו. ועל זה אמר שלמה המלך (קהלת ב"ו) **"כי לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ודעת"** - זה האב, **"ולחוטא נתן עניין לאסוף ולכנוס"** - זה העבד, **"לתת לטוב לפני הא-להים"** - זה הבן. לפי שהקב"ה משמר ממונם של רשעים לצדיקים. כך אמר הקב"ה: הריני משים תחרות בין המלכים, כדי שיבוא אברהם ויטול ממונם, מנין? ממה שקראנו בענין "ויהי בימי אמרפל".

תורת הפרשה מתוך מדרש תנחומא

"ולאברם היטיב, בעבורה ויהי-לו צאן-ובקר" (בראשית י"ב, ט"ז)

המכבד את אשתו מתעשר.

הקב"ה היטיב לאברהם בזכות שרה אשתו וכך אמרו "כבדו את נשותיכם כדי שתתעשרו" סגולה לעושר ולרווחה היא מתן כבוד והוקרה לאשה שנא' "ולאברהם היטיב - בעבורה".

"ואברם, כבד מאד, במקנה, בפספס ובזהב"

(בראשית, י"ג, ב')

פירושו, היתה לו לידת הכבוד והעצלות דווקא בקניין העולם הזה שהם כסף וזהב, אבל בקניין הנפשי שהוא תורה ולאמות היה זריז גדול.

~אהבת חינוך~

"כי גר יהיה ירעך בארץ לא להם" (בראשית, ט"ו, י"ג)

מוטב שישראל יהיו גרים, יושבים בגלות, בארץ לא-להם, ואל ישתדלו למצוא חן בעיני הגויים כדי שיכירו בהם כאזרחים שווי זכויות. הר' מקוצק

פעם נכנס אל החזון-איש יהודי עם נעלים קרועות,
וכששאל אותו החזון"א מדוע אינו קונה נעליים, ענה היהודי
שאין לו כסף.

שאל אותו החזון"א:
"האם כבר בקשת
מהרבש"ע שיתן
לך כסף לקנות
נעליים?"
"לא", ענה היהודי.

"אני מתבייש לבקש מהקב"ה על נעליים, זה לא מכובד".
אמר לו החזון"א: "דע לך, שהנהגה זו שלך אינה נובעת
מ'ראת-הקדושה' אלא מ'ראת-הבושה'! זהו חסרון בקשר
שלך עם הרבש"ע! אם באמת היית מרגיש שהקב"ה הוא
אביך והוא באמת נמצא כאן לידך, לא היית מתבייש!
הרי כשהיית ילד והנעליים שלך נקרעו, לא התביישת לבקש
מאבא שיקנה לך נעליים חדשות, אלא אם כן ידעת שאין
לאביך כסף ומצבו דחוק מאוד, אבל אם היית יודע שאביך
עשיר גדול, וכסף לא חסר לו, האם היית מתבייש, ולו לרגע
קטן, לבקש ממנו נעליים? ודאי שלא!!"
"וכך" - סיים החזון"א ואמר - "היד ד' תקצר? אצל הקב"ה
ודאי שאין מחסור!

כשאדם זוכה, והוא מרגיש שהקב"ה ניצב לידו,
הוא מתפלל על כל פרט ופרט מחייו, ואפילו על הקטן
ביותר, וכל זאת למה? כי בעומק הדברים, מי עשה שיחסר
לאדם נעליים? וכי הנעליים נקרעו מאליהן? מדוע אין לאדם
כסף לקנות נעליים חדשות? הרי כל זה בהשגחה פרטית
מדוקדקת לגמרי! אדם זה קנה את הנעליים הללו, והן
החזיקו אצלו שנה. כל זמן שהיה צורך בשימוש בנעליים,
הנעליים לא נקרעו. ברגע שהסתיים זמן השימוש שנקצב לו
משמים להשתמש בנעליים אלו - הקב"ה קרע אותן! נמצא,
אם כן, שמי שקרע לו את הנעליים, הוא בורא העולם ממש,
כבודו ובעצמו!

~ בלבבי משכן אבנה ~

כְּשִׁמְיִשְׁתָּהּ מְרָאִישׁ בְּרַע,
יֵיחַד לּוֹ פְּנֵה לְהַתְּבוֹדְדוֹת...

הקפדנות היא מידה לא טובה,
בעיקר כשהיא מופנית כלפי אחרים,

לפיכך צריכים בני הזוג
להסתכל אחד על השני
בעין טובה ולדון את השני
לכף זכות, כמו שכתוב
(באבות א' משנה ו')
'הו' דן את כל האדם
לכף זכות'."

פינת ההלכה

אם טעה בברכת השנים ולא
שאל טל ומטר:
ראש כולל "פורת יוסף"

א. אם נזכר בסיום ברכת

השנים, לפני שיזכיר "ברוך אתה ה'", חוזר ואומר
ותן טל ומטר לברכה, ומסיים על הסדר.

ב. ואם לא נזכר עד שחתם "ברוך אתה ה' מברך
השנים", לפני שיתחיל ברכת 'תקע בשופר', יאמר שם
בין ברכה לברכה "ותן טל ומטר לברכה", וימשיך ברכת
'תקע בשופר'.

ג. ואם לא נזכר עד שהתחיל ברכת 'תקע בשופר',
ימשיך בתפלתו עד ברכת 'שמע קולנו', ולפני שיאמר
"כי אתה שומע תפלת כל פה", יאמר שם: "ותן טל
ומטר לברכה".

ד. ואם שכח לשאול גם בברכת 'שמע קולנו', וחתם
"ברוך אתה ה'", ומיד נזכר, יאמר "למדני חוקיך" (שהוא
כקורא פסוק), וחוזר ושואל טל ומטר, ומסיים שנית "כי אתה
שומע תפלת כל פה" וכו'.

ה. ואם חתם שומע תפלה, ואחר כך נזכר שלא שאל
טל ומטר, יאמר שם קודם ברכת רצה, "ותן טל ומטר
לברכה".

ו. ואם אמר תיבת 'רצה', חוזר ל-'ברך עלינו', וממשיך
תקע בשופר ויתר הברכות על הסדר. וכן הדין אם נזכר
באמצע מודים, או באמצע א-לוהי נצור, שחוזר ל-'ברך
עלינו'.

ז. אבל אם סיים פסוק "יהיו לרצון" האחרון, אע"פ
שעדיין לא פסע שלש פסיעות לאחוריו, חוזר לראש
התפלה.

כל הנזכר לעיל שייך גם לגבי אישה שטעתה בתפילתה.

הגמרא בשלהי מסכת יבמות אומרת:
"תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם".

כלומר, שברוב הפעמים
אנשים רבים עם הזולת
על דברים של מה בכך,
הסיבה לכך היא
ריקנותם מכל תוכן
רוחני. כיוון שהראש
פנוי מחכמת התורה
הרי הוא מעסיק עצמו
בדברי ריב ומדנים.

אדם שמרגיש את
עצמו מלא וגדוש לא
יתווכח עם זולתו על

דברים חסרי ערך. לכן, תלמידי חכמים בעצם
מהותם מרבים שלום בעולם, כיוון שהם
עסוקים בתורה ובעבודת השם אין להם זמן
לריב עם הזולת!

